LIBRIS | We know books

MICHELLE PAVER

PROSCRISUL

Volumul IV din seria
CRONICI DIN
ȚINUTURI
ÎNTUNECATE

LIBRIS We know books

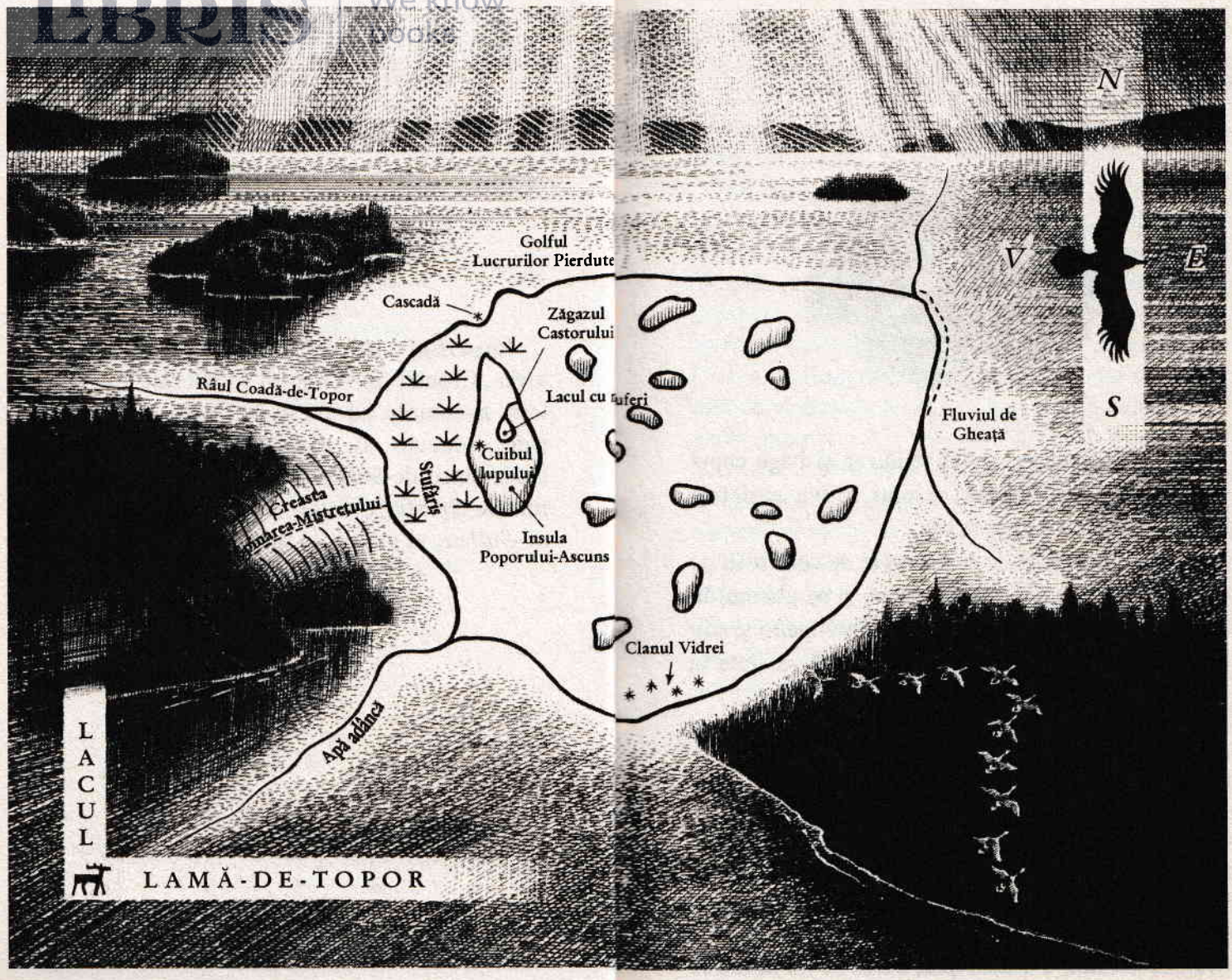

LIBRIS | We know books

I

Vipera lunecă pe malul râului şi-şi băgă capul lucios în apă, iar Torak se opri câţiva paşi mai încolo, pentru a o lăsa să bea.

Braţele îl dureau de la coarnele de cerb roşu pe care le căra, aşa că le puse alături şi se ghemui în tufiş, ca s-o privească. Şerpii sunt inteligenţi şi ştiu o mulţime de secrete. Poate că acesta îl va ajuta să se ocupe şi el de al lui.

Vipera bău fără grabă. Ridicând capul, se uită la Torak agitându-şi limba, pentru a-i gusta mirosul. Apoi se răsuci uşor şi dispăru în ferigi.

Nu-i lăsase nici un semnal.

„Dar nici nu ai *nevoie* de semnale, îşi spuse obosit. Ştii ce trebuie să faci. Să le spui. De îndată ce te întorci în tabără. Spune atât: «Renn, Fin-Kedinn, acum două luni s-a întâmplat ceva. M-au ţintuit la

pământ şi mi-au făcut un semn pe piept. Şi acum...» Nu. Nu e bine."

Parcă vedea faţa lui Renn: „Sunt cea mai bună prietenă a ta – şi m-ai minţit *timp de două luni întregi!*"

Îşi aşeză capul pe braţe.

După o vreme auzi un foşnet şi ridicând ochii văzu un ren pe malul celălalt al râului. Stătea în trei picioare, scărpinându-şi furios coarnele abia îmbobocite cu copita din spate. Simţind că Torak n-avea intenţia să-l vâneze, continuă să se scarpine. Coarnele sângerau: mâncărimea trebuie să fi fost atât de violentă, că singura uşurare putea fi provocarea durerii.

„Iată ce trebuie să fac, se gândi Torak. Să tai. Să-mi provoc durere. În taină. În felul acesta nimeni nu va şti niciodată nimic."

Necazul era că, şi dacă s-ar fi hotărât să facă aşa ceva, tot n-ar fi avut efect. Pentru a scăpa de tatuaj, trebuia să îndeplinească un ritual anume. Aflase asta de la Renn, pe care o întrebase pe ocolite, folosind ca pretext tatuajul ei de la încheieturi.

– Dacă nu îndeplineşti ritualul, îi spusese ea, semnele vor reapărea.

– *Vor reapărea?*

Torak era îngrozit.

– Sigur că da. Nu poţi să le vezi, se află în adâncul fiinţei tale. Dar sunt încă acolo.

Aşa se încheiase discuţia, pentru că nu putuse să o facă să-i spună nimic despre ritual, fără a-i dezvălui de ce avea nevoie să ştie toate astea.

EBRIS We know books

Renul se scutură nervos şi plecă alergând în Codru; Torak ridică iar coarnele în braţe şi se îndreptă spre tabără. Avusese noroc că le găsise; erau îndeajuns de mari ca fiecare din clan să primească o bucată pentru cârlige de undiţă şi ciocane pentru sfărâmat cremenea. Fin-Kedinn va fi încântat. Torak încercă din răsputeri să se gândească la asta.

Dar fără nici un folos. Până atunci, nu înţelesese ce mult te poate schimba un secret. Se gândea la el tot timpul, chiar şi când vâna împreună cu Renn şi cu lupul.

Era la începutul lunii Migrării Somonului şi un vânt tăios dinspre est aducea miros de peşte. În timp ce Torak îşi croia drum pe sub pini, încălţările lui scârţâiau pe sfărâmăturile de scoarţă împrăştiate de ciocănitori. În stânga lui, Râul Verde susura, după ce îndurase lunga întemniţare de sub gheaţă, în timp ce în dreapta o stâncă se ridica spre Creasta Spartă. Erau locurile acelea despicate, de unde clanurile ciopliseră ardezia roşie ce purta noroc la vânătoare. Auzea zgomotul pietrei pe piatră. Cineva se afla la carieră.

„Ar fi trebuit să fiu şi eu acolo, îşi zise Torak. Ar fi trebuit să-mi fac o secure nouă. Ar fi trebuit să fac ceva."

– Nu mai poate să continue aşa, îşi spuse cu glas tare.

– Ai dreptate, interveni un glas. Nu se mai poate.

Erau îngrămădiţi pe o muchie de stâncă, cam cu zece paşi deasupra lui: patru băieţi şi două fete care

îl priveau de la înălţime. Clanul Mistreţului purta părul castaniu retezat până la umăr şi breton; cu colţi de mistreţ la gât, cu pelerine ţepene din piele pe umeri. Sălciile aveau fâşii din ţesătură de scoarţă cusute în spirală pe pieptar şi trei frunze negre tatuate pe sprâncenele tot timpul încruntate. Toţi erau mai mari ca Torak. Băieţii aveau bărbi rare, iar sub tatuajele de clan ale fetelor, o linie scurtă roşie arăta că avuseseră deja prima sângerare lunară.

Ciopliseră: Torak văzu praful pietrei de pe pantalonii din piele. Chiar în faţa lui, văzu o scară proptită de stâncă, făcută dintr-un trunchi de copac în care erau crestate trepte şi pe care se căţăraseră până în vârf. Dar acum nu se mai îndeletniceau cu cioplitul ardeziei.

Torak îi privi, sperând să nu arate prea speriat.

– Ce vreţi?

Aki, fiul căpeteniei Clanului Mistreţului, arătă cu capul spre coarne.

– Astea sunt ale mele. Pune-le jos.

– Nu, nu sunt ale tale, răspunse Torak. Eu le-am găsit.

Pentru a le arăta că e înarmat, îşi ridică arcul pe umăr şi atinse cuţitul de ardezie albastră de la şold.

Aki nu fu impresionat.

– Sunt ale mele.

– Ceea ce înseamnă că *tu* le-ai furat, interveni o fată Salcie.

– Dacă ar fi adevărat, i se adresă Torak lui Aki, ai fi pus semnul tău pe ele, iar eu nu le-aş fi atins.

– Chiar aşa am şi făcut. La bază. L-ai şters tu.

LIBRIS We know books

– Bineînţeles că nu, zise Torak dezgustat.

Apoi văzu ceea ce ar fi trebuit să vadă mai de mult: o pată din sângele pământului la baza unuia dintre coarne, desenată cu un colţ de mistreţ. Urechile îi ardeau.

– Nu l-am văzut. Şi nici nu l-am şters.

– Atunci pune-le jos şi pleacă de aici, zise băiatul cu numele Raut, care întotdeauna se purtase cu Torak mai frumos decât ceilalţi.

Spre deosebire de Aki, care era mereu gata să sară la bătaie.

Torak simţi că nu e cazul să-i ofere ocazia.

– În regulă, zise el aspru. Am greşit. N-am văzut semnul. Sunt ale tale.

– Ce te face să crezi că ar fi aşa uşor de rezolvat? întrebă Aki.

Torak oftă. Se mai confruntase şi înainte cu Aki. Un certăreţ: nefiind sigur că e conducător şi disperat să o dovedească cu pumnii.

– Ai impresia că eşti ceva deosebit, zâmbi batjocoritor Aki. Pentru că Fin-Kedinn te-a primit în clanul lui, pentru că poţi vorbi cu lupii şi pentru că eşti Spirit Călător. Îşi trecu degetele prin părul rar al bărbii, ca şi cum ar fi controlat dacă mai este acolo. Adevărul e că stai la Corbi doar pentru că propriul tău clan nu s-a apropiat niciodată de tine. Iar Fin-Kedinn nu are destulă încredere în tine, pentru a te face fiul lui adoptiv.

Torak strânse din dinţi. Pe furiş, aruncă o privire în jur. Râul era prea rece pentru a înota; în afară de asta, ei aveau pirogile trase la mal.

Aceasta însemna că nu e cazul să fugă pe râu, iar dacă se întorcea pe drumul pe care venise, ar fi fost prins la răspântia unde Râul Verde se întâlnea cu Râul Coadă-de-Topor. Nu i-ar fi fost de nici un folos să ajungă acolo. Renn se afla în tabăra Corbilor, pe malul de nord, drum de o zi către est; iar lupul plecase la o vânătoare de noapte.

Puse coarnele jos.

– Am spus că poţi să le iei, i se adresă lui Aki.

Şi începu să urce poteca.

– Laşule, îl ironiză Aki.

Torak îl ignoră.

O piatră îl izbi în tâmplă. Se întoarse spre ei.

– Acum cine e laş? Ce vitejie, să fie şase contra unu!

Pe sub breton, faţa pătrată a lui Aki se întunecă.

– Atunci, hai să fim drepţi: doar tu şi cu mine.

Îşi scoase pieptarul şi-şi dezgoli pieptul musculos, acoperit cu puf roşcat.

Torak încremeni.

– Care e problema? chicoti o fată Mistreţ. Ţi-e frică?

– Nu, răspunse Torak.

Dar îi era. Uitase de obiceiul celor din Clanul Mistreţului, de a se dezbrăca până la brâu în luptă. El nu putea să facă aşa ceva, pentru că i-ar fi văzut semnul.

– Pregăteşte-te de luptă, mârâi Aki coborând pe scară.

– Nu, răspunse Torak.

LIBRIS We know books

O altă piatră șuieră spre el. O prinse, o aruncă înapoi și o fată Mistreț țipă ținându-se cu mâna de piciorul însângerat.

Aki aproape ajunsese la piciorul scării, cu prietenii coborând după el, ca niște furnici avansând pe o potecă spre fagurul cu miere.

Apucând unul dintre coarne, Torak se ghemui în spatele unui pin, agăță una dintre ramuri de cea mai apropiată creangă și se trase sus, în copac.

– Am pus mâna pe el! strigă Aki.

„Nu, n-ai pus", își spuse Torak. Alesese acest copac deoarece era cel mai aproape de stâncă, târându-se repede de-a lungul unei crengi, până la stânca pe care tocmai o părăsiseră. Era acoperită cu cioburi de cristale de stâncă, pietre pentru ascuțit, un foc mic și o căldare din piele de elan cu rășină, așezată în cenușa fierbinte, pentru a o menține în stare lichidă. Mai sus de el, colina era mai puțin abruptă, cu destule tufișuri de ienupăr de care te puteai agăța.

Aruncând în ei cu pietre și evitându-le pe ale lor, se duse în fugă la scară și o împinse. Dar aceasta nu se mișcă. Era legată de stâncă cu funii din piele netăbăcită, pe care n-avea timp să le taie. Făcu singurul lucru pe care putea să-l facă, pentru a-i opri să urce până la el. Luă căldarea și o goli în josul scării.

Se auzi un răcnet înfiorător și Torak dădu uluit drumul căldării. Aki fusese mai rapid decât părea, aproape că ajunsese la stâncă. Fără să vrea, Torak golise toată rășina fierbinte peste el.

Grohăind ca un mistreț înjunghiat, Aki alunecă de pe scară. Torak se agăță de tufișurile de ienupăr și urcă târâș pe stâncă.

Alergă spre nord-est printre copaci, până când strigătele lor slăbiră în intensitate. *Ura faptul* că trebuie să fugă. Dar mai bine să fie numit laș, decât să fie prins.

După o vreme colina deveni mai lină și astfel putu să coboare mai ușor și să-și croiască drum din nou spre râu, ferindu-se de potecile clanurilor și urmând potecile lupilor, pe care putea să le găsească aproape fără să se gândească. Când ajunse la vad, putu să-l traverseze, pentru a se întoarce în tabăra Corbilor. Va fi necaz mare, dar Fin-Kedinn va fi de partea lui.

Se opri într-un desiș de sălcii de pe mal, cu respirația întretăiată. În jurul lui copacii încă se mai trezeau din lungul lor somn de iarnă. Albinele dansau printre mătișori și o veveriță moțăia într-o pată de soare, cu coada înfășurată în jurul crengii pe care stătea. În bălți, se scălda o gaiță. Nu venea nimeni. Codrul i-ar fi atras atenția.

Tremurând de ușurare, se rezemă de trunchiul unui copac. Își desfăcu gulerul pieptarului și atinse tatuajul de pe stern. Magul Viperă îi șuiera în minte: „Acest semn va fi ca un capăt de harpon înfipt sub pielea unei foci. O smucitură, și te va

LIBRIS We know books

trage după el, indiferent cât de tare te vei împotrivi. De acum, eşti unul de-ai noştri..."

– Nu sunt de-al vostru, murmură Torak. *Nu sunt!*

Dar în nopţile bântuite de furtună ale iernii, când stătuse treaz, simţise simbolul arzându-i pielea. Îi era frică să se gândească la răul pe care-l putea face. Răul pe care şi-l putea face.

Undeva spre sud, lupul urlă. Prinsese un iepure de câmp şi-şi împărtăşea bucuria Codrului, fratelui de haită şi oricui mai asculta.

Să audă vocea lupului îi ridică moralul lui Torak. Lupului nu părea să-i pese de tatuaj. Nici Codrului. Ştiau de el, dar nu-l izgoneau.

Gaiţa zbură răspândind picături de apă în jur şi preţ de o clipă Torak îi urmări zborul. Apoi plecă de lângă copac şi o luă la goană. Părăsi desişul – şi în acel moment capul lui Aki îl izbi în piept aruncându-l cât colo.

Băiatul din Clanul Mistreţului era aproape de nerecunoscut. Ochii înroşiţi sclipeau într-o ţeastă neagră şi vâscoasă din cauza răşinei şi mirosea a sânge de pin şi a furie.

– Ţi-ai bătut joc de mine! strigă el. În faţa tuturor, ai făcut din mine un neghiob!

Sărind în picioare, Torak se trase înapoi.

– N-am făcut-o intenţionat! N-am ştiut că eşti acolo!

– Mincinosule!

Aki aruncă securea spre tibia lui Torak.

Acesta sări evitând-o, apoi făcu un pas lateral şi lovi cu piciorul peste mânerul securii lui Aki. Acesta îi dădu drumul, dar scoase cuţitul. Îl scoase şi Torak pe al lui şi începură să se încercuiască. Inima lui Torak se zbătea între coaste ca un ciocan, în timp ce încerca să-şi amintească toate trucurile de luptă învăţate de la Pa şi de la Fin-Kedinn.

Fără avertisment, Aki fandă şi îl rată la mustaţă. Torak îi dădu un picior în stomac, apoi îl lovi puternic în gât cu pumnul. Şocat, Aki se prăvăli apucându-se în cădere de pieptarul lui Torak. Garnitura din jurul gâtului se rupse – şi Aki văzu. Văzu semnul de pe pieptul lui Torak.

Timpul parcă nu mai exista.

Aki îi dădu drumul şi se retrase clătinându-se.

Picioarele lui Torak nu se mişcară.

Aki se uita de la tatuaj la chipul lui Torak. Sub răşină, trăsăturile lui erau lipsite de expresie din cauza şocului.

Îşi reveni repede. Îndreptă un deget spre Torak, ţintindu-l drept între ochi. Apoi făcu o tăietură cu palma în aer: gest pe care Torak nu-l mai văzuse niciodată înainte.

După care se întoarse şi o luă la fugă.

Aki trebuie că îşi găsise piroga şi vâsli mai repede decât un somon migrator, deoarece când Torak ajunse în sfârşit în tabăra Corbilor, cam pe la